

A KOINÓNIA LÉNYEGE ÉS MŰKÖDÉSE

A fiak közössége

János 17:20-23

„...nem értük könnyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavakra hisznek énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és én szeretted őket, ahogyan engem szeretted.”

1. A KOINÓNIA LÉNYEGE ÉS TÉTJE

Mi emberek vagyunk és félünk a nagy szavaktól. Isten azonban nem fél a nagy szavaktól, és ha ő nem fél a nagy szavaktól, akkor azért nem fél, mert nem az emberekre néz, hanem arra néz, hogy Neki nincsen lehetetlen, sőt Neki minden lehetséges, és annak is minden lehetséges, aki hisz, és annak is minden lehetséges, aki a hitéből él, azaz engedelmességben él (**Márk 9:25**). Isten nem fél a nagy szavaktól, ezért mi se féljünk a nagy szavaktól – már ha ugyanazokat a nagy szavakat mondjuk, amiket ő is mondott! És ha Isten ígéjében olvasunk nagy szavakat, nagy ígéreteket és nagy parancsolatokat, akkor addig ne elégedjük meg, amíg ezek nem lesznek valóságossá a mi életünkben.

Azt mondja itt az Úr Jézus, hogy

„én azért könnyörgök, az az én kifejezett akaratom, hogy mindannyian egyek legyenek”.

Hogy nemcsak egyesek legyenek egységben, nem csak a többség legyen egységben, nemcsak különböző egységes halmazok legyenek egy gyülekezeten belül, hanem hogy mindannyian egyek legyenek, kivétel nélkül! Utána pedig azt mondja a **23. versben**, hogy az ő akaratának van egy jelzője is: *„hogy tökéletesen egyek legyenek”*. Hogy teljesen és mindenben egyek legyenek. Nem csak ebben vagy abban a dologban... Jézus nem fél a nagy szavaktól, és ő azt mondja, hogy ennek az egységnek a minőség jelzője csak egy lehet, hogy tökéletes ez az egység, azaz mindenki beletartozik, mert az az Isten akarata, hogy mindnyájan egyek legyenek, ezért lehet az egység azután tökéletes.

Tanuljuk meg, hogy a mi Istenünk soha nem mond olyan dolgokat a Bibliában, amiket mi soha nem fogunk tudni betartani. Ő nem ideálokat akar nekünk adni, amikről álmodozhatunk, de soha nem élhetjük át. Mert olvasunk a Bibliában olyan gyülekezetről, ahol ezt átérték. És az a gyülekezet, ahol ezt átélük – akkor vagy ma, mert van ilyen gyülekezet, ahol ezt átélük – mindig az áldásoknak a forrása lesz, az a gyülekezet mindig szaporodni fog, növekedni fog, és nem látogatókkal nem másik gyülekezetből idejött emberekkel, hanem mindig üdvözlőkkel fog szaporodni és növekedni! De ahhoz az kell, hogy mindannyian egyek legyenek. Először Krisztussal, azután egymással. Ráadásul ennek az egységnek tökéletesnek is kell lennie.

Miért olyan fontos az, hogy tökéletesen, mindenki egységben legyen a Krisztus testében? Mert ha ez nem valósul meg, akkor akármit csinálunk, akármit csinálunk, a küldetésünket nem tudjuk betölteni. Jézus itt kétszer is elmondja ebben az imádságában és kijelentett akaratában, hogy mi ennek a tökéletes egységnek a célja és a tétje.

Először is azt mondja a **21. versnek a végén**, hogy azért kell, mindannyiunknak egységbe kerülniük, hogy *„elhiggye a világ, hogy Te küldtél el engem”* Ha mi nem vagyunk egységben, akkor azzal először soha nem magunkat járattuk le, nem a gyülekezetünket vagy a felekezetünket járattuk le, hanem Jézus Krisztust

járatjuk le! Mindenki, aki nem vállalja az egységet a gyülekezetével, a testvéreivel, Jézus Krisztust járhatja le! Mert Jézus azt mondja, hogy ha a gyülekezet egységben él, akkor a világ azt fogja elhinni, hogy *Jézust* az Atya küldte – s nem azt, hogy a gyülekezetet küldte az Atya!

Tanuljuk meg végre: a bűnön kívül, nekünk **kötelességünk** egységben lenni egymással – ha ugyanaz a Szentlélek munkálkodik és dolgozik bennünk. Az egység hiánya a Jézus Krisztusról szóló bizonyágtételünket, és ezzel egész létezésünk célját hiusítja meg!

A koinóniát, vagyis a hívők egységét egyetlen dolog teheti semmissé: a bűn. De ahol nem bűnről van szó, ott semmi nem lehet az egységnek az akadályában. Mert ha az én szimpátiám, az én véleményem, az ilyen-olyan elgondolásom az egységet megoltja és megbontja, akkor én nem a vezetők ellen vétkezek, nem a lelkipásztor ellen vétkezek, nem is a többség ellen vagy a gyülekezet ellen vétkezek, és nem rájuk hozok szégyent, hanem Jézus Krisztusra hozok szégyent és Őellene vétkezek! Az egységnek a célja, „hogy elhiggye a világ”, hogy Krisztus az, akinek mondja magát! Miért? Mert láttuk az előző tanításokban, hogy Jézus Krisztus az embereken keresztül akarja az ő jelenlétét és az ő uralmát képviselni ebben a világban. És ha mi nem vagyunk egyek, ha egy gyülekezet nem tud egységben élni, akkor Krisztusban fognak csalódnai az emberek, és az Atyában, aki elküldte őt, és azt mondják, hogy nem jönnek, ilyen „isten” meg ilyen kereszténység nekik nem kell.

A tökéletes egység nem egy alternatív lehetőség, nem egy elérhetetlen cél, hanem az egyetlen módja annak, hogy a gyülekezet bizonyágtétel tudjon lenni ebben a világban. Mert pontosan ez az, amire az ember képtelen magától. A világban az ember képtelen magától egységben lenni a többi emberrel. Még egyetlen családban is képtelenség az egységet megvalósítani ebben a tökéletes és mindenkire vonatkozó értelemben. De Jézus Krisztus elküldte a saját lelkét, a fiúság lelkét a szívünkbe, és ez azt jelenti, hogy akiben a Szentlélek él és munkálkodik, az automatikusan kapcsolódik a másikkal is, akiben szintén a Szentlélek uralkodik. Lehet az egységet megtörni, sőt kell megtörni az egységet emberekkel szemben, de csak a bűnnel való konfrontáció által. Akkor meg kell törni. Azzal nem lehetünk közösségben, az ilyen egységet tiltja a Biblia.

1Korintus 5:11

Ne éljetekek közösségben azzal, akit bár testvérnek neveznek, de parázna vagy nyereszkedő, bálványimádó vagy rágalmozó, részeges vagy harácsoló.

Erről beszél a **2János 7-11** is:

Mert sok hitető jött el a világba, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben jött el: ez a hitető és az antikrisztus. Vigyázzatok magatokra, hogy ne veszítsetek el, amit elértünk munkánkkal, hanem teljes jutalmat kapjatok. Aki túllép ezen, és nem marad meg a Krisztus tanításában, abban nincs benne Isten; aki megmarad a tanításban, abban benne van az Atya is, meg a Fiú is. Ha valaki hozzátok érkezik, és nem ezt a tanítást viszi, ne fogadjátok be a házatokba, és ne köszöntsetek, mert aki köszönti, közösséget vállal annak gonosz cselekedeteivel.

A harmadik ige pedig, ami tiltja a koinóniát, a **2Thesszalónika 3:14**:

Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levélbeni intésünknek, azt jegyezzétek meg magatoknak: ne tartsatok vele kapcsolatot, hogy megszégyenüljön.

Ezekben az igeversekben mindenütt a koinóniát tiltja a Biblia. De kizárólag azokkal, akik (1) ragaszkodnak a bűnükhez és nem akarnak megtérni, (2) akikben az antikrisztus lelke munkálkodik vagy (3) akik semmibe veszik az apostoli a gyülekezeti tekintélyt és az Isten kijelentését. Ha valakire ezek jellemzők, akkor tessék odaállni elé, van ennek biblikus módja, az Úr Jézus nagyon világosan elmondja a **Máté 18-ban**, hogy ha neked van valamilyen problémád, panaszkod a testvérednek az életében és látod, hogy a te testvéred vétkezik, menj el hozzá és négyszemközt te intsd meg! Ne mondd el ennek-annak-amannak, ne kezd el kipurkálni, kipletykálni, hanem ha bűn van valakinek az életében és te észrevetted, te vagy az első, akire

Isten ráhelyezte ezt a felelősséget, hogy megmentsd őt. Akkor menj el hozzá, ha nem hallgat rád, végy magad mellé egy testvért, ha nem hallgat rád, végy magad mellé egy vezetőt, akkor hozd a gyülekezet elé! A bűnnek ez a rendezési módja az egységben. És így tessék megtörni az egységet! De csak így! Ha nem bűnről van szó, akkor viszont nem törhetjük meg az egységet. Ha nem bűnről van szó, akkor Istennek a népét az egység kell, hogy jellemezze. És ez benne az óriási bátorítás és örömhír, hogy a mi egységünket senki nem tudja megtörni, csak ha mi engedünk a bűnnek. No de mit tanultunk a korábbi alkalmakon? Hogy mi fiak vagyunk, és már nem vagyunk a bűn uralma alatt! Ha ellenállunk, a Sátán elfut tőlünk. És ez azért lehetséges, mert mi fiak vagyunk, és már nem a harmadik helyen nyöszörgünk a Sátán lába alatt, hanem már a második helyen vagyunk és a mi lábunk alatt van a Sátán, ahogy olvastuk a Római levél 16:20-ban.

Tehát azt mondja Isten igéje ebben az igeszakaszban, hogy az egység tétje, hogy „elhiggye ez a világ”, hogy Jézus Krisztus az, akinek mondja magát. Istennek egyszülött Fia, aki Üdvözítő, aki Megtartó, aki Szabadító, aki újjáteremti az embert, elveszi belőle a széthúzást, elveszi belőle a bűnt és egyé tudja tenni egymással.

A másik pedig, amit az egység következményéről elmond az Úr Jézus, hogy az egység célja és tétje az, hogy felismerje a világ, elhiggye a világ, hogy Isten őket is szereti. A **22-23. versben** ezt olvassuk:

Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen egyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szerettedél.

Egység nélkül nincs misszió, nincs lélekmentés, mert hiteltelen. De ha mi egységben vagyunk, akkor nem kell erőlködni a lélekmentésen, mert akkor az működni fog, mert ez az egység, amit a Biblia nyelve koinóniának nevez, ez az egység lesz a bizonyágtétel, amiből a világ felismeri, hogy Isten őket is szereti. Őket, akik látják a mi emberfeletti és természetfeletti egységünket és közösségünket. És pontosan ebből fogja felismerni a világ, hogy Isten őket is szereti. De ha mi nem vagyunk egységben, akkor nem csak azt fogja felismerni a világ, hogy mi nem szeretjük egymást, hanem azt fogja felismerni, hogy az Isten őket sem szereti! Akkor az isteni szeretet csak egy üres, vallásos szóvirág lesz, aminek nincsen tartalma, hiszen nekünk sem jelent semmi pluszt, amit a világbannem lehetne megtalálni! Ez egy nagyon-nagyon fontos ige, ezt meg kell értenünk. Isten kijelentett akarata az egység, a száz százalékos, a tökéletes, és a mindenkire, kivétel nélkül vonatkozó egység az ő népében. Ezt egyetlen módon lehet és kell megtörni, egyetlenegy embernek nincs helye az egységben, annak, aki bűnt követ el, de akkor a bűnével szembesíteni kell, akkor a bűnét neki meg kell vallania, és a bűnéből megtérhet, és ha megtér a bűnéből, akkor újból az egységnek a tagja lehet.

Nagyon jó téma számomra, hogy a koinóniáról beszélhetek, mert a mi gyülekezetünket is így hívják. És nem véletlenül adtuk ezt a nevet a gyülekezetünknek, mert az volt a célunk, hogy ez az egység és közösség nyilvánvalóvá legyen közöttünk. Ahová jó jönni, mert amikor valaki bejön hozzánk, akkor azt fogja látni közöttünk, hogy egy a szívünk, egy az imádságunk, egy a célunk. És hálásak vagyunk Istennek azért, mert ez az egység eddig még nem tört meg közöttünk. És növekedik a gyülekezetünk üdvözülőkkel, fél év alatt, amióta elindítottuk a Koinónia Gyülekezetet, tartottunk már három bemerítést, és készülünk a negyedikre, és Isten igazolja az Ő Igéjét, mert ahol egység van, ahol a problémákat biblikusan kezelik, ahol a testvérek egymást szeretik és tisztelik, oda Isten adja a megtérőket és az üdvözülőket.

Most tehát a KOINÓNIÁRÓL lesz szó, Isten fiainak a közösségéről, amely alapjaiban különbözik mindattól, amire az emberek fiúság nélkül, az atyai háztól távol, Isten nélkül képesek.

A „koinónia” szónak két jelentés-síkja van:

1.) Az egymás életéből való részesedés. Egy olyan közösség, amelyben én is adok valamit, és én is kapok valamit. Ez a közösség két oldala: adni és elfogadni. Adni önzetlenül, akkor is, ha nehéz, akkor is, ha nekünk sincs túl sok, és akkor is, ha kellemetlen, mint például a figyelmeztetés és az intés. De a koinónia jelenti az elfogadást is. Elfogadni a bátorítást is és a helyreigazítást egyaránt. Mert egymás életének a részévé válunk.

Néha az egyik nem megy nekünk, máskor a másik. De a koinóniában mindkettő benne van, hogy soha ne legyen benne egyoldalú kapcsolat. Tehát a koinónia az egymás életéből való részesedés.

2.) A másik jelentése ennek a szónak: egy közös sorsban és egy közös jövőben való együttes részvétel.

Vagyis akik benne vannak a koinóniában, azok egymáshoz kapcsolódnak, eggyé lesznek, majd fogunk látni erre konkrét ígéket, egymás életéből részesednek, és közös lesz a sorsuk, a céljuk és a jövőjük is. Egy az indulatuk és a cselekedetük, egy az álmuk és a küzdelmük, egy az akaratuk és egyik ennek a közös akaratnak a megvalósításában is! Nem arról van szó, hogy a koinóniában egymásba kapaszkodunk, aztán mindenki megpróbálja megvalósítani az egyéni érdekeit és céljait. Ez nem koinónia! A koinónia az egymásból való részesedés. De sajnos vannak olyan gyülekezetek, ahol a testvérek még a nevét sem tudják a másoknak, akivel egy gyülekezetbe tartoznak, ahol az életüket sem ismerik egymásnak, mert az „magánügy”, és nem is hozzuk a gyülekezetbe, és a gyülekezetet, más testvéreket sem viszünk vagy hívunk haza, a saját otthonunkba és életterünkbe. Az ilyen helyen nincs koinónia! Ott a „közösség” és a „gyülekezet” csak egy kegyes szóvirág, amit ismételtünk ugyan a prédikációkban vagy az imádságainkban, de nincs mögötte valóságos tartalom.

Szeretném bemutatni, hogy mit jelent a koinónia. Itt van egy tál víz, és mellette két pohár, tele szintén vízzel. A tálban lévő vízmolekulák egymással koinóniában vannak. A pohárban lévő víz egyelőre nincs a tálban lévővel közösségben. De ha beletöltjük azokat is a tálba, akkor koinóniába kerülnek egymással is, és a tálban lévő vízzel is.

Most pedig próbáljuk meg kimerni a tálból AZT a pohár vizet, amit beletöltöttünk!

Természetesen nem fog sikerülni. Mert az a pohár víz végérvényesen eggyé lett a többivel, és már nem lehet szétválasztani és megkülönböztetni attól, ami eredetileg benne volt. EZ a koinónia lényege. Ha beleadtam magam a koinóniába, akkor utána lehetetlen visszavennem magamat belőle. Miért? Mert tökéletes és végérvényes egységbe kerültem a már benne lévőkkel. Feladtam az önálló életemet a pohárban, és beletöltöttem a közössébe – a közösségbe. Ha beleadom magam a közösségbe, azután már nem vagyok értelmezhető önállóan. Már nem tudom visszavenni magamat belőle – mert ha igen, akkor még nem voltam benne koinóniában! Így működik az Istennel való koinónia és az Isten népe között működő koinónia egyaránt!

Ha olajat öntenénk a vízbe, akkor az *egy tálban* lenne ugyan a vízzel, de nem válna *eggyé* vele! És megfelelő eljárással bármikor el is lehet távolítani a tálból az olajat, mert az nem oldódik fel a vízben. Az olaj és a víz között soha nem lesz koinónia, mert nem egyneműek!

Sokan vannak ilyen keresztények, akik sohasem oldódnak fel a koinóniában annyira, hogy vállalják az életük megosztását és a közös sorsból való részesedést. Csak lebegnek a felszínen, a tálban ugyan benne vannak, de a többiekkel nem válnak eggyé. Nincsenek benne a koinóniában – csak a tálban vannak benne! Mert amikor úgy van kedvük, vagy éppen valamihez nincsen kedvük, ha valamivel nem értenek egyet vagy nem szolgálja az érdeküket, akkor kiveszik magukat a koinóniából, aztán ha megéri, akkor meg visszatöltik magukat. Vannak, akik így élnek le egy egész életet a gyülekezetben. Csakhogy ez nem koinónia, és éppen ezért az ilyen emberek nem is fognak semmit érzékelni vagy megkapni a koinónia áldásaiból sem! A koinónia közössége visszavonhatatlan és megszakíthatatlan – kizárólag a bűn tudja megtörni a koinóniát!

Ez a tál víz a gyülekezet képe! Ha egyszer beletöltöttem magam a gyülekezeti koinóniába, akkor onnan többé nem veszem ki magamat, nem meregetem ki a javát, hogy azt egy másik lábosba tegyem inkább! A közösség azt jelenti, hogy közösséget vállalok a többiekkel. Végérvényesen és visszavonhatatlanul. Ezt a közösséget kizárólag a bűn törheti meg, a szimpátia, a viták, a problémák azonban nem, mert azok mindig legyőzhetők az egység, a szeretet és a koinónia ura, Jézus Krisztus által! Aki benne van a koinóniában, az összetartozik a többiekkel. És emlékezzünk Pál apostol tanítására: ha a koinóniában az egyik tag dicsőséget kap, akkor dicsőségbe kerül a többi is, ha pedig az egyik nyomorúságba jut, az egészre kihat a nyomorúsága. Mert összetartozunk! De éppen ezért nem fog a nyomorúságba jutott rész belehalni a saját nyomorúságába, mert ott a többi, aki meg fogja tartani őt! Az egység azt jelenti, hogy megtartjuk egymást. Nem arról van szó, ha az egyik elesik, akkor gyorsan elengedem a kezét, nehogy magával rántson engem is,

sokkal inkább megszorítom, hogy még véletlenül se szakadjunk el egymástól. És lehet, hogy emiatt én is megrogyok, de az én kezemet is fogja valaki más, és egy egész közösséget már nem tud lerántani egyetlen ember bukása – viszont azt az embert a közösség ereje meg tudja tartani és talpra tudja állítani. Ehhez azonban egység, ragaszkodás, közösség kell!

Éppen így, ha Isten kiemeli valakit a gyülekezetből, ha megáld valakit, ha nagy talentumot helyez el nála, gazdagságot helyez el nála, akkor az összes többi is emelkedik és gazdagodik általa, mert a kereszténység soha nem egyéni verseny, ahol azért kell küzdeni, hogy a többieket megelőzd, hanem mindig csapatverseny! Jézus Krisztus csapatban gondolkodik, gyülekezetben, Testben gondolkodik! Koinóniában gondolkodik! A tökéletes, visszavonhatatlan egységben, az egymásból való részesedésben és a közös sorsunk megvalósításában megnyilvánuló koinóniában, azaz gyülekezetben!

Nem tudom, hogy ebben a gyülekezetben van-e ilyen koinónia. Hogy tudunk-e így tekinteni magunkra: hogy én ide tartozom, itt oldódtam fel, és többé már nem vagyok értelmezhető a gyülekezetem és a testvéreim nélkül. Az életem nem egész a gyülekezetem nélkül, vagyis nem vagyok meg nélküle! Már nem tervezek semmit a gyülekezetemre való tekintet nélkül! Már nincsenek olyan céljaim, amelyek teljesen függetlenek az én Uramtól és a gyülekezetemtől! Már nem vagyok szellemileg életképes a testvéri közösség és a gyülekezeti tekintély nélkül!

Említettem már azt is, hogy nincsen rambó-kereszténység! Hogy felkötjük a páncélt, és végigharcoljuk az életet egyedül! Mert nincsen olyan testrészt sem, amely a test nélkül életképes lenne! Nincsen egy darab láb, kézfej vagy fülcimpa, amely a test többi része nélkül élni és funkcionálni tudna. Amelynek ne lenne szüksége az összes többi testrésszel való szerves, visszavonhatatlan és teljes koinóniára. Mert a fülünk sem jó semmire, ha csak odacsipeszünk a homlokunk oldalára. Ha nem vagyunk egy test a fülünkkel, akkor az nem lesz jó semmire! Sem a fülnek, sem a testnek nem ér semmit egy látszat-közösség! Vagy nem dönthet úgy a bal szemem, hogy mivel nem tetszik neki a jobb szem, mert az kancsal egy kicsit, akkor kiszáll a helyéről, és keres egy másik testet, amelyik szimpatikusabb, és majd ott beépül. Nem így működik az emberi szervezet! És nem így működik a gyülekezet sem!

Csak egy módon lehet kikerülni a testből: ha jön valamilyen betegség, és elhal egy testrészt, akkor hogy ne fertőzze meg a többit, amputálni kell. A gyülekezetből is csak úgy lehet kikerülni, hogy bejön a bűn egy testrészt, egy testvér életébe, és nem akar megtérni, nem vállalja a gyógykezelést, akkor a bűn teljességre jut és a testrészt-testvér elhal. Ilyenkor jön a koinónia megtörése, a szellemi amputáció. És itt jegyeztek meg: Isten ki fogja amputálni a koinóniából azt, aki nem akar megtérni a bűnéből! Mert Istennek fontosabb a test egészsége, mint egy olyan testrészt, amelyik nem akar meggyógyulni, és ezzel veszélyezteti az egész testet! Emlékezzetek, mit tanultunk a hadviselés szabályairól a félelmről szóló tanításban! A hadseregben nem lehet olyan, aki fél, mert a félelme átragadhat másokra is, és ezzel a győzelmet veszélyezteti. Az ilyen ember menjen haza! A szentélybe sem mehet be a tisztátalan pap! De nem az a cél, hogy menjél el, hanem az, hogy térj meg, tisztulj meg, gyógyulj meg! De ha ezt nem teszed meg, akkor Isten eltávolítja a testből és a közösségből!

2. HOGYAN MŰKÖDIK A KOINÓNIA?

Az **ApCsel 2-ben** azt látjuk, hogy a jeruzsálemi gyülekezetben hogyan működött a koinónia. A **42. versben** ezt olvassuk:

Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban és a közösségben.

Itt a koinónia szó szerepel. Azaz „részt vettek” a koinóniában. A Károli úgy fordítja: „foglatatosak voltak” a koinóniában. Amit ebből meg kell tanulnunk, hogy a koinóniába csak az tartozik bele, aki „foglatatoskodik” benne, vagyis aki tevékenyen benne van, aki tesz is valamit a koinóniáért. Nem az tartozik bele a koinóniába, aki egyetért ezzel vagy azzal, hanem aki a közös célokat meg is valósítja a többiekkel együtt! Szemmel látható módon, valóságosan hozzátesz valamit a koinóniához. És ezt ki is fejezi a Bibliánk, ugyanis

ha megnézzük, hogy a magyar fordításban milyen szavakkal adják vissza a „koinóniát”, akkor olvasunk „adakozásról” vagy „hozzájárulásról”. Például ezek a koinónia megnyilvánulásai.

A koinónia a közömbösség, a passzivitás, az elhidegülés és a szembenállás teljes ellentéte és ezeknek a hiánya. Ahol koinónia van, ott nincs közömbösség vagy passzivitás, mert ott tevékenykedés és a közös célok közös megvalósítása van. Másképpen fogalmazva: akiben passzivitás és közöny van, az nincs benne a koinóniában, viszont ha valaki beleadta magát a közösségbe, akkor azért tenni is fog! Nincsen benne elhidegülés, hanem feloldódás van benne, mert a koinóniában egymáshoz kapcsolódnak azok, akik benne vannak. És nincsen benne szembenállás, az elkülönülés vagy széthúzás, mert egység van a koinóniában!

A másik, ami jellemző a koinóniát, hogy az egy önkéntesen felvállalt és elkötelezett közösséget jelent. A koinónia nem kényszer-közösség.

Nagyon sok kényszer-közösség van a mi világunkban és életünkben. Mondok egy konkrét példát: kényszer-közösség az, amikor megvesszük a vonatjegyünket, és a jeggyel helyjegyet is adnak. Megkapod a helyjegyedat, és nem tudod, hogy kivel fogsz egy kupéban ülni. Nem tudod, kik lesznek az útitársaid. És lehet, hogy horkolni fognak az úton, lehet, hogy összesarazzák a ruhádat, lemorzszáznak, miközben csámcsogva esznek – de ez nem koinónia, ez csak kényszer-közösség. Ha nem tetszik, átülhetsz egy másik kocsiába, már ha van üres hely. Ha pedig nincsen, akkor zúgolódhatsz és kritizálhatsz, hogy miért nem tud rendesen és csöndesen utazni, hogy miért horkol, hogy miért van akkora bőrdöngye, ami szinte az egész fülkét elfoglalja – mert ez csak egy kényszer-közösség. A gyülekezet azonban nem kényszer-közösség, hanem egy önkéntesen választott életközösség, amelybe én beletöltöttem a magam életét. És ez azzal jár, hogy vállalom mindazokat, akik rajtam kívül még benne vannak. Ha horkolnak, ha rugdosnak, ha zajonganak, akármilyenek is, vállalom őket, hozzám tartoznak, és én őhozzájuk, és nem fogok lelépni csak azért, mert valaki nem szimpatikus, mert a tetteimet már nem a szimpátia vagy a kényelem motiválja, hanem a közös célok és az összetartozás motiválja! Lehet, hogy nekem is vannak nem szimpatikus szokásaim, amit meg másoknak kell elfogadniuk. Így döntöttünk: hogy együtt megyünk tovább. A bűnt nem fogadjuk el egymásban, mert azzal mindannyian veszélybe kerülhetünk, de egymás gyengeségeit, gyarlóságait vagy nem szimpatikus dolgait megtanuljuk elfogadni és elhordozni, mert ez még belefér a közösségbe. Belefér abba, hogy vállaltam egy elkötelezettséget a másik iránt, és ez az elkötelezettség az életközösségre és a sorsközösségre vonatkozik, és nem a szimpátiára épül!

Az a baj, hogy sok gyülekezetben csak kényszer-közösség van. Ide születünk, itt merítkeztünk be, nincs több baptista gyülekezet a városban, már az úkapám is idejárt, és akkor jövök ide. De ha csak ennyi köt valakit egy gyülekezethez, akkor ez csak egy elkötelezettség nélküli kényszer-közösség, és csak annyit is fog érni! A felekezethez tartozás is csak egy kényszerközösség, ha nincs mögötte egy helyi gyülekezetben megélt valóságos koinónia!

Ezek után szeretnék egy másik görög szót említeni, de nem kell megjedni, ezt is ismerjük: ez az EKKLÉZIA. Így nevezi az egyházat a görög nyelvű Újszövetség. Az ekklésia a koinónia egy speciális fajtája, amely Jézus Krisztus Testére vonatkozik.

Szeretnék ehhez két igét is olvasni, az **1János 3:17-ből** és a **4:20-ból**, mert egy nagyon fontos alapelvet meg lehet ezekből a versből tanulni:

Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete?

A másik ige így szól:

Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát.

Mi az alapelv ezekben az igében? Az, hogy a nem látható Istent nem tudom szeretni a látható emberek felé megnyilvánuló szeretet, vagyis a gondoskodás és a szolgálat nélkül! Azaz a nem látható Isten szeretése és

szolgálatát kizárólag a látható emberek szeretésén és szolgálatán keresztül működik! Ezért mondja Jézus a az elején idézett főpapi imádságában, hogy az, ahogyan ti egymással viselkedtek, nem csak rólatok szól, hanem már rólam is szól! Mert ha ti, keresztény emberek szeretitek és szolgáljátok egymást, azaz egységben vagytok, akkor *bennem* fognak hinni – ha pedig ti nem szeretitek és szolgáljátok egymást, akkor *bennem* nem fognak hinni az emberek! János még nyíltabban megfogalmazza ezt az előbb olvasott igeversben: ugyan hogyan tudná szeretni az ember azt, akit nem lát, vagyis Istent, ha nem tudja szeretni azt, akit lát – vagyis a testvérét és az embertársát?! Sehoggy! Nincsen olyan, hogy láthatatlan szolgálat, láthatatlan szeretet vagy láthatatlan egyház! – Vagyis van, sajnos. Csakhogy ez nem Isten akarata! Isten akarata az, hogy a szeretetünk, a szolgálatunk, az egységünk, a közösségünk igenis látható legyen, sőt, mindenkinek szemet szúrjon!

Alkalmazzuk ezt az alapelvet most szorosán a koinóniára! Vajon hogyan lehetne az ember koinóniában, azaz életközösségben azzal akit nem lát, vagyis Istennel, ha nincs koinóniában, életközösségben, egységben azokkal, akiket lát, vagyis a Krisztus Testével, a helyi gyülekezettel?! Az ilyen ember, aki a testvéreivel nem él koinóniában, ne áltassa magát azzal, hogy Istennel rendezett kapcsolatban tud élni, mert ez a Sátán hazugsága! Nem tud! És ez természetesen visszafelé is igaz, és tény az, hogy a látható koinóniával, vagyis a gyülekezettel is mindig azoknak van baja, akiknek nem működik az Istennel való koinóniája! Mert ez a kettő szétválaszthatatlanul összefügg! Mert aki Istennel koinóniában van, aki megtartja naponként a csendességeit, Isten Igéjéből él, ahhoz rendeli hozzá az életét, aki imádkozik és böjtöl, bűnbánatot tart, tud bocsánatot kérni és adni, aki betölti a misszióparancsot, aki szétosztja a javait és gondoskodik a többi emberről, aki ad és elfogad, akinek szolgáló mentalitása van, annak sosincs baja a gyülekezettel sem! Az egységben és koinóniában tud lenni a többiekkel is. Nagyon leegyszerűsítve mindig annak van baja a gyülekezettel, akinek baja van Istennel is, és annak van baja Istennel, akinek baja van a gyülekezettel! A kettő soha nem működik egymástól függetlenül! Mert azok az emberek, akik bibliáznak, imádkoznak, bűnt vallanak és bűnt bocsátanak, akikhez mindig lehet menni és akikre mindig lehet számítani, akiktől mindig jó szót és bátorítást lehet kapni, mert nem kritizálnak vagy vádolnak, hanem áldanak, azok sosem a gyülekezet problémáival foglalkoznak, hanem mindig a küldetésükkel foglalkoznak, azzal, hogy szolgáljanak és mentsek a lelkeket! Aki viszont ezeket nem teszi, az majd fog kritizálni meg vádaskodni! Mindig az a kerék nyikorog, amelyiket nem szokták használni – mondta Spurgeon! És a gyülekezetben mindig azok a testvérek „nyikorognak”, akik nem vesznek részt, akik nem tevékenykednek a koinóniában, akik nem adnak és nem fogadnak el, akik nem a közös célokat munkálják, és akiknek nem működik a láthatatlan koinónia sem Istennel!

Hogyan tartozhatunk bele a koinóniába? Lapozzunk az **Efézus 5:29-32-höz**. Ez egy nagyon fontos tanítás a koinóniáról! Itt ugyanis Pál apostol elkezd a tanítását a házasságnál, és befejezi a gyülekezetnél! Beszél a koinónia minőségéről, életnívójáról, működéséről, és miközben arról a teljes és tökéletes egységről beszél, amely a házastársakat összeköti, tulajdonképpen már a gyülekezeti közösségről beszél:

Mert a maga testét soha senki nem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogyan Krisztus is az egyházat, minthogy tagjai vagyunk testének. „A férfi ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal mondom.

A héten beszéltünk már arról, hogy a Biblia alapján két vérszövetség létezik. Az egyik az Istennel összekötő vérszövetség, amely az Ószövetség idején az áldozatok vére által, az Újszövetségben pedig Jézus Krisztus vére által valósult meg. Ez egy láthatatlan vérszövetség, amely megnyilvánul a gyülekezettel kötött látható szövetségekötésben, az úrvacsorában, ami ennek a láthatatlan vérszövetségnek a kiábrázolása. A másik vérszövetség pedig két embert köt össze, ez a házasság vérszövetsége a szűzesség vére által. És ez a kétféle vérszövetség ugyanúgy működik! Mert azt mondja Pál itt az Efézus 5-ben, hogy a koinóniának a lényege ugyanaz, mint ami a házasságnak a lényege: hogy a benne résztvevők egy testté lesznek benne. Mindkettő egy szövetségekötéssel kezdődik, és teljes és visszavonhatatlan egységgel jár együtt. A házasság áldása az, hogy a házastársak egymást kiegészítve életet adnak a gyermekeiknek, a gyülekezet célja pedig, hogy Krisztus Testében a tagok egymással kiegészülve életet adjanak a szellemi gyermekeknek, az üdvözülőknek!

Hogyan működik a házasság? Az ember szerelmes lesz, fölvesz egy rózsaszín szemüveget, minél nagyobb a szerelem, annál sötétrózsaszínűbbet, és aztán jön a házasság, és a szemüveg előbb-utóbb lekerül rólunk. És kiderül, hogy a szerelmemnek is vannak hibái, vannak gyarlóságai – de hát nekem is vannak! És attól, hogy a férjem nem tudja megjavítani a mosógépet vagy a feleségem nem tud olyan finoman főzni, mint az anyukám, attól nem fogom lecserélni egy másikra! Ha kiderül, hogy horkol éjjelente, attól még nem fogok elválni tőle. Mert ha megteszem, akkor sosem szerettem igazán. De nem tehetem meg, mert szeretet és szövetség köt össze bennünket. És ebben a szövetségben megtanuljuk elhordozni egymás hiányosságait, kiigazítjuk egymás hibáit, mert a bűnt a házasság szövetségében sem fogadjuk el, és kiegészítjük egymást. És így lesz belőlünk egy boldog házaspár, mert az életünk nem azzal fog eltelni, hogy évtizedeken keresztül harcolunk azért, hogy a másik úgy viselkedjen, ahogyan mi azt elvárjuk tőle, hanem azzal telnek az éveink, hogy együtt megharcoljuk a közös harcainkat! És lehet, hogy egy-két nem szimpatikus tulajdonságot egy életen keresztül el kell hordoznunk a másikban, de a köztünk lévő szövetség és koinónia nem arra az egy-két nekünk éppen nem szimpatikus tulajdonságra épül! Hanem a közöttünk lévő szeretetre épül, amely minden bűnt elfedez, mindent eltűr és elvisel – és a közöttünk lévő szövetségre épül!

Ugyanígy működik a koinónia a gyülekezetben is. Amikor megtérünk, minden rózsaszín! És ezzel nincs is semmi baj. Aztán lassan rájövünk arra, hogy a gyülekezetben is csak emberek vannak, hiányosságokkal, néha bűnökkel, nem szimpatikus tulajdonságokkal. De mi akkor is összetartozunk. Ez a lelki családjunk. És jó esetben nem keseredünk ebbe bele, hanem elkezdünk együtt munkálkodni azon, ami ennek a szövetségnek, a gyülekezeti koinóniának a célja! Hogy általa érzük el mi is a keresztény nagykorúságunkat, hogy a koinónián keresztül működtessük itt a földön Krisztus természetfeletti hatalmát, és hogy általa vezessünk embereket a kárhozatból az üdvösségre!

Miért végződik tíz házasságból hat ma válással? Mert a mai emberek nem vállalják az elkötelezettséget, az önmegtagadást, az áldozathozatalt és a küzdelmeket a házastársukért, a házasságukért, sőt, még a saját gyermekeikért sem! És ugyanezért nem működnek a gyülekezetek sem! Mert a gyülekezeti koinónia és a házassági koinónia nagyon is hasonlóan működik. És a gyülekezetben sem vállalják a testvérek egymás iránt az elkötelezettséget, az önmegtagadást és az áldozathozatalt, és nem vállalják a rájuk bízott emberek miatt sem, akiknek az üdvösségéért ők lennének a felelősök!

Nézzük mit ír itt Pál apostol: a koinóniában soha nem gyűlöli senki a saját testét! Soha nincsen az ártására a saját testének. És a férj soha nincs ártására a saját testrészének, a feleségének, akivel egy testté lett! Mert ha elmegy, akkor én nem boldogabb leszek, hanem akkor vége az életemnek, mert akkor szétszakadt a testem! Van egy közmondás, miszerint a kutya sem piszkít oda, ahol alszik! Semmilyen élőlény nem pusztítja a sajátját! És az egyház szégyene, amikor Krisztus Teste nem a bűnt gyűlöli és nem a bűn ellen harcol, hanem a saját Testét gyűlöli és a saját Teste, vagy annak testrészei ellen harcol! Ez Krisztus népének mai tragédiája! És ennek csak a Sátán örül!

Lehet és szabad egyet nem érteni, ahogyan minden házasságban vannak viták, de a koinónia kizárólag a bűnnel konfrontálódik és a bűn ellen harcol, nem a koinóniában lévőkkel harcol!

Azt olvassuk itt az **Efézus 5:29-től**, hogy aki egy testté lett a másikkal, és ez egyaránt vonatkozik a házasságra és a gyülekezetre is, bár itt Pál apostol már ez utóbbiról beszél, az

- először mindig táplálja a saját testét! Nem éhezheti a másikat, hanem táplálja! A gyülekezetben azért vagyunk egyek, hogy tápláljuk, gazdagítsuk, növeljük egymást, és nem azért, hogy éhezessük és beszűkítsük a másikat!

- Másodszor azt olvassuk: gondozza! Nem rombolja, gyengíti, fúrja, kritizálja, hanem építi és gondozza!

- Harmadszor azt olvassuk: szereti. A szeretetből pedig mindig a másikért való élés fakad.

- Negyedszer pedig: tiszteli. Enged és engedelmeskedik neki, elfogadja őt olyannak, amilyen.

A koinóniában lévők egymást táplálják, gondozzák, szeretik és tisztelik. A házasságban és a gyülekezetben ugyanúgy!